

Szerkesztőségi iroda:

Rimaszombat, temető-utca 12. sz. Ide intézendő a lap szellemi részét érdeklő minden közlemény és levelezés.

Bérmentetlen levelek nem fogadtatnak el.
Kéziratok nem adatnak vissza.

Előfizetési díj:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

GÖMÖR-KISHONT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN HÉT VASARNAPJÁN.

Kiadó-hivatal:

R-szombat, Losonezi-utca 24. sz. **Rábely Miklós** könyvnyomdájában. — Ide intézendők a kiadóhivatalt illető előfizetési pénz-, hirdetmény-nyilttér-és felszámolások.

Hirdetési díj:

Egy négyhasábos pe ittor térfogata 5 kr.
Bélyegdíj: minden beiktatás után 30 kr.

Nyilttér:

Egy sor 20 kr

Előfizetéseket elfogad: A „Gömör-Kishont“ kiadóhivatala Rimaszombat Losonezi-utca 24. sz., nemkülönb minden hazai postahivatal. Az előfizetések legezlszerűbben posta-utalvány útján eszközölhetők. — **Hirdetéseket** csak a kiadóhivatal vesz fel.

Igaz-e hogy nem szeretünk olvasni?

A könyvkereskedők részéről nagy a panasz, hogy a magyar közönség mindenre szivesebben költ, csak az olvasásra nem gondol, ennek folytán elneveznek bennünket mindenek, nem hagyunk rajtunk semmi tisztességet, szeretnének kitélepíteni mindnyájunkat valahova a „Don“ vidékére, meg nem gondolván, hogy abban az esetben még ugy sem menne mesterségük — ha ingyen árulnák is könyveiket.

Nem mondok, hogy ezen láрма esupa politikai komédia, azt sem állítom, hogy műveltebb, illetőleg tehetősebb közönségünk nem áldozhatna többet a könyvek vásárlására, de azt határozottan tagadom, hogy a könyvkereskedés, illetőleg a könyvkiadás oly nyomorult napokat élne, mert hiszen mindenki előtt ismeretes az a körülmény, hogy a Petőfi Sándor képes füzetek kiadása adójának 40—50000 frt tiszta hasznot hajtott, ez pedig oly eredmény, melyhez foghatót a könyvkiadás keveset mutathat fel, s mely az általános panaszt nem támogatja, hanem határozottan ellene vall.

Ha a közönség mohón nem is kap a könyveken, abból még nem lehet azt következtetni, hogy fukar, hogy fősvény, de következik az, hogy a magyar könyvek, legyenek azok akár tudományos, akár szépirodalmi természetűek, oly magas árúak, hogy épen ezen magas árak teszik a közönségre nézve hozzáférhetetlenné. Egyes könyvkiadók úgy gondolkodván, hogy a füzetes vállalatok által segítenek a meglévő bajon, hanem ez csak mese beszéd, mert azok az olcsó füzetek nem kerülnek kevesebbe, mint az önálló eredeti kötetek. Erről mindenki meggyőződhetik, ha figyelemmel kíséri a legtöbb könyvkereskedő füzetes kiadványait.

Nagy Cicero betűk, tágas sorok, két nyomtatott iv 20 krajczár. Tizenöt perezenként minden egyes füzet kiolvasható. A 15-ik füzetrel még be sinesen végezve a harmadik kötet és már ára 3 forint, holott tudjuk, hogy pl. a Jókai Mór regényeinek köteie 1 forint. Ezen visszasságokon tegyék magokat túl a könyvkiadók, megfogják látni, hogy a könyv kelendősége is nagyobb lendületet fog venni, mert a hangzatos reklámok lépre visznek ugyan sok könyvbarátot, de azután

az is tagadhatatlan igaz, hogy ezen könyvbarátok csalatkozásán háromszor annyian okulnak.

Hogy a magyar közönség nem szeretne olvasni, csak mese beszéd. É sorok írója — de mindenki a ki egy kicsit figyel — azt tapasztalja, hogy a hírlapirodalom közelget igazán felvirágzásának korához.

Csak Rozsnyón, nem tekintve a német napi, heti, szépirodalmi, élez, szak- és helyiérdekű lapokat, közönségünk 102 példányban hordatja az „Egyetértés“, a „Fővárosi lapok“, a „Magyar állam“, a „Nemzet“, a „Budapesti-Hírlap“, -ot. a „Budapesti képes ujság“-ot, a „Pest Naplót“ és a „Pesti Hírlap“-ot. Ez 1600 forintnak felel meg. Rimaszombatban az eredmény még kedvezőbb lehet, mert egyfelől központ, másfelől itt székelnek mind a hivatalok. Ha ezek után továbbá tekintettel vagyunk megyénk területén lakó nagy intelligenciára, bátran állíthatom, hogy megyénk közönsége minimum 6000-forintot szentel évenként hírlapirodalomra.

Magyarország és Erdélyben van 78 szabad királyi és kiváltságos város, 12483 önálló község, rendezett tanácsu és mezőváros. Az olvasni mohón vágyó közönség itt óriási, azon összeg, melyet az ország közönsége hírlapirodalomra szán, nem áll arányban az ország általános közgazdálkodásával. De hát ki gondol erre, midőn manapság mindenki egy hét alatt akar gazdag ember lenni.

A hírlapirodalom a közönségnek olcsóbb — hát ezt pártolja jobban. Megtalál benne mindent. Tisztán láthatja a politikai fejleményeket, van tárezája, van regénye, melyeket gondos kezek igen jól értékesíthetnek, csak egy 10 év alatt is egész kis könyvtárt lehet összeállítani, nem díszes kötetekben ugyan, hanem úgy a hogy.

Nem a közönségben van a hiba, hanem a könyvkiadás szeretne hamar ezeket összeharásolni — tisztelet a kivételnek — erre nézve szabad legyen egy szerény példát felhozni. Egy vidéki lapkiadónak volt 6 forintjával 200 előfizetője, de ezt keveselte, leszállította a lap előfizetési árát 4 forintra, s nyert 400 előfizetőt. Ez más szóval annyit jelent, hogy nyert a kiadó, de az előfizetők sem vesztek, ezt a körülményt szíveslehetné meg egy némely könyvkiadó.

Gondolj reám néha, eltűnt édes álom,
Ne vádold lelkemet, mert most is hön szeret.
Ha látod felgyülni az ég peremére
A könyvet hullató, bánatos felleget:
Gondold el, hogy épen úgy sirok én érted
Elhervadt virága szívem kis kertének!

Szini Péter.

Főhívás**a „TOMPA-SZOBOR“ érdekében.**

Ki tilthatja meg az ifjú észnek, hogy ne gondolkozzék; ki szívének, hogy ne érezzen?! Ki, hogy szavakba ne öltse gondolatait, nemestettekben ne nyilvánítsa érzelmeit, ha emlékezete olykor a mult egyes dicső alakjaira tér vissza; ha képzelő-ehetsége az eszmények világába ragadva, egy-egy ragyogó eszménykép megvalósításához fűzi, s miként a Memnon-szobrot a napsugár, lelke hurjait megzendíti egy láthatatlan égi fény: az ihlet, a lelkesedés?!

Nem, azt megtiltani nem lehet!

Egy ilyen ragyogó eszménykép megvalósításához fűzött a lelkesedés minket, Sárospatakon tanuló gömör-megyei ifjakat is, kik feledve saját kicsiségünket a magasztos ezállal szemben, lelkesülve hangoztattuk: „Allitsunk Tompa-szobrot!”

Merész lépés volt ez bizonyára, minden magasztossága mellett is. — De ha az emlékezet szárnyain visszarepül lelkünk oda:

„Hol a Rima lassan folydogálván,
Ezüst vizét zugva viszi le.“

Vissza abba az időbe, a mikor már hullani kezdtek a fák sárgult levelei, a költőző madarak dél felé vették útjukat; a mikor

„Hervadásból, fényből támad
Lelkünkben a kedves bánat“;

a mikor még „csak a sorsintéző gondviselés s a nyájas muzsák tudhatták, mi szép jövő szendereg egyszerű pó-

Ujévi üdvözetek megváltása.

Művelt városok nemes gondolkozásu vagyonosabb lakói — bár tagadhatatlanul egymás irányában jó kívánsággal vannak eltelve — újabb időben e kívánságok kinyilvánítását oly alakban teszik, hogy az által egy nemes cél valósítására is törekednek. Pedig tulajdonképen az újévi üdvözet oly rosz szokása társadalmi életünknek, melyet végképen is elhagyhatnánk, — vagy legalább az üdvözlési mániát redukálhatnók annyira, hogy az nekünk megokolhatlan költségbe, idővesztésbe, nyugtalanságba s évről-évre kellemetlenségbe né:kerüljön. S nem történik-e meg akárhányszor, hogy még a baráti viszonyban élő emberek is képesek egymásra megnehezteni csak azért, mert az egyik elfelejtette üdvözölni barátját . . ? Sőt oly esetről is van tudomásunk, mikor a puztán élő szóval történt üdvözet nem volt kielégítő, mert az illető tisztességebbnek találta volna, hogy egy névjegyvet kapjon a szokásos betűkkel ellátva.

A mint utánoztuk a művelt népeket akkor, mikor az újévi billettek szétküldését meghonosítottuk — s ez rosz vala — utánozzuk most abban, hogy a névjegyküldést az ók példájokra beszüntetjük, mert ebben sok jó van, főleg ugy, ha azon összeget, melybe a szétküldés kerülne, jótékony célra fordítjuk. Nagy lelki megnyugvásunkra szolgálhat az a tudat, hogy a beálló új év első reggelén nyugodtan szentelhetjük időnket megszokott foglalatosságainknak; nem háborgat senki s mi se háborítunk senkit, s jótékony-ságunkért áldanak a szegények és szükölködők.

A helybeli nőegyesületnél az új évi üdvözeteknek megváltása régóta szokásban van ugyan, de a gyűjtéseket oly szük körben eszközölték, hogy a megváltás művében csak azok vehettek részt, kik esetleg tudomással bírtak a dologról, minek még az a fonák következménye is volt, hogy igen sokan, bár lefizették a váltásdíjat, mintha nem tulajdonítottak volna annak elegendő fontosságot, névjegyüket is szétküldötték.

De ha már az újévi obligát üdvözetek alól megváltjuk magunkat, vegyük azt komolyan, mint oly tényt, mely által a kellemetlenségektől megszabadulunk. Ennek megkönnyítése céljából,

T Á R C Z A.

Zsuzsikához.

Messze űzött tőled sorsom vad viharja.
Mint őszi szél fodros, kavargó felleget . . .
Bár az évek telnek: emlékim kertjében
Rózsarezed folyvást tiszta fényvel lebeg.
A mi akkor voltál, az vagy most is nekem:
Mosolygó hajnalom, — édes üdvösségem!

Emlékszel-e vissza az eltűnt időre,
Midőn veled voltam: édeni szerelmem?!
Csóköd harmatától szívem lázban égett
S deris remény zajgott e sivar kebelben . . .
Lehullott a rózsá . . . a szív lángja kihalt
Édes reményivel, esalóka vágyival.

Nem zengte szerelmünk a eszeszó madár;
Nem hirdeté szálló, dalos kis pacsirta.
Mégis oly boldogok, reményteltek voltunk:
Szívem a tiedet s ted enyim birta.
Nem lehetett enyém: égi üdvöm, mégse!
Mért volt az álomnak kinos ébredése?

Hideg északi szél rezgeti ablakom,
Szívemen a multak árnya suhan végig.
Sivar jelenem:rek letarolt mezején,
Mint esendes pásztortűz. — a te arezod fénylik
Elnézem a búsan örvénylő felleget.
Sötét foszlányain irva látom neved.

Oh, mért nem lehetett enyim mindörökre,
Mért volt pillanatnyi az édes boldogság?
Multam emlékeinek megsárgult lapjait
Egető konyeim oly gyakran nem mosnák.
Nem sujtana a vád: — nem fájna a lélek,
Hogy oly végtelenül, hiven szeretélek.

lyában ama bölesőnek“, mely felett a szülei szereteten kívül a Rima lány moraja és a fák sárgult leveleivel játszó őszi szél mondott alató dalokat. Vissza 1817 szeptember 28-ra, mely napuak szülötte Tompa Mihály, kit mindenkor büszkén nevez az édes magyar haza magáénak.

Vissza oda, a mikor a szerető édes anya halála által mélyen sujtott gyermeket Igricibe, nagypapja és nagyanyja házához, innen szegény nagypapja édes reményével: „ha Isten segíti, s megbecsüli magát, még pap lehet belőle“ — a sárospataki főiskolába viszik. Vissza oda, a mikor a szegény fiut, de szorgalmas tanulót az utcai lámpák fényénél látjuk olvasgatni; a midőn látjuk a jeles pataki deákot, a sápadt ifjut a Rökus-kórházban, s a hivei által oly igen szeretett lelkipásztort, midőn:

„Lant és biblia, a két jó barát
Karján ringatja boldogan magát.“

A mikor látjuk a hü férjet, a szerető édes apát. Vissza oda, a mikor elhangzik ama bátorító szózat ajkairól, melyet a 48 után elnőmult ifju költökhöz intéz:

„Fiaim, csak énekeljete!“

Vagy vissza oda, a mikor így szólalnak meg lantjának hurjai:

„Neked két hazát adott végzedet,
Nekünk csak egy volt, az is elveszett.“

Vagy a mikor a részvét a nagy költőt a börtön sötét falai közé kénytelen kísérni, csak azért, mert fájó szive sirni kényszerítette. Vagy a mikor:

„Csak egy, mit bus lelkem kinnal visel:
Elhagyni őt, ah még őt is el!“

igy szólal meg kórágván a feleségét forrón szerető költő. S az életről lemondva így folytatja:

„Haraszt-kóro ki nem zöldül,
Szomju föld a tört eserepbul
Uj erőt nem önt belé.
Mit keresnél, mért mulatnál
Oh én lelkem e romoknál?
Fölfelé, csak fölfelé!“

legfőként pedig azért, hogy jótékonyra hajlandó lelkünknek alkalom adassék a jótékony gyakorlatára, már a múlt évben egy szélesebb hullámokat vető mozgalom indult meg, mely működését városunk egész közönségére kiterjesztette, s az eredmény — bár a kezdet nehézségeivel a mozgalom vezetőinek meg kellett küzdeniök — meglepő volt.

E siker ösztönözte a megyei közművelődési egyesület rimaszombati körét, hogy csatlakozzék a helybeli nőegyesület hasonló irányú törekvéseihez, s az új évi üdvözlések megváltása czimén az idén is jótékony adományokat gyűjtson. A két egyesület nevében kibocsátott felhívás szövege a következő:

Felhívás.

Nem az a boldogtalan, kinek ajkai szüntelen panaszt hangoztatnak, nem az a szerencsétlen, a ki kiabál s nem az a koldus, ki az utcák szögletén alamizsnáért nyújtja kezét -- hanem az, a ki a fájdalom és szerencsétlenség szavát némán tüni, s szegénységét nem viszi a világ piaczára. Es fájdalom, társadalmunknak ily magát rejtgető nyomorultja sokkal több van, mint a menyhnyt szemünkkel látunk.

A rimaszombati és vidéki nőegyesület a gömörmezei magyar közművelődési egyesület rimaszombati körével karöltve, társadalmunk e szegényeinek sorsán óhajt némileg segíteni, s ezért azon kérelemmel fordul a nemes szívű közönséghez, hogy az új évi üdvözlések megváltása czim alatt a szegények részére némi kegyes adományt juttatni sziveskedjék.

Kivánjunk egymásnak boldog újévet úgy, hogy annak a szegények is örüljenek.

A nevezett két egyesület nevében:

Bornemisza Lászlóné, Dr. Szabó Samu,
nőegyleti elnök, ag. közm. e. rimasz. kör aleln.

E felhívás alatt már is szép számu aláírást láttunk, s hisszük, hogy az idén nagyobb eredményt konstatalhatunk, mint most egy éve.

A Rimaszombatan 1888. évi december hó 12 dikén tartandó rendes téli megyebizottsági közgyűlés tárgysorozata:

1. A megyei közigazgatási bizottságból, a folyó év végével kilépendő tagok helyeinek, törvény értelmében választás után leendő betöltése.
2. Különbféle megyei bizottságok és választmányok megalakítása.
3. A megyei szervezeti szabályrendeletek átdolgozására kiküldött bizottság jelentése.
4. Ugyanazon bizottság jelentése a községek számára kidolgozott minta-szabályrendelet tárgyában.
5. Belügyminiszteri rendelet az 1889. évi közigazgatás, árva- és gyámhatósági kiadásokról szerkesztett költségvetés jóváhagyása érdemében.
6. Belügyminiszteri rendelet a vármegye betegápolási alapja 1887. évi zárszámadásának felülvizsgálata tárgyában.
7. Belügyminiszteri rendelet a törvényhatósági városok és községek területén tartózkodó külföldiek nyilvántartása tárgyában.
8. Földmívelési miniszteri rendelet a közös erdőtiszt tartására csoportosult erdőbirtokosok érdeinek állami kezelésbe vétele iránt.
9. Alispáni jelentés a törvényhatósági kezelés alatt álló pénztárak november havi vizsgálatának eredményéről.

Vagy mikor még halálos ágyán sem feleli, hogy ő apa, bár:
„Bús a kép, mit rá is illeszt
A borongó képzelem,“ —
biztatja fiát:

„Várj, nem soká kettlen leszünk ott,
Sirodat választom nyughelyül.“

A mikor ismét megszólal szívéből szerető férj:
„De ah akkor szegény anyáskád
Hogy marad itt fenn egyedül?!“

Mely szavak után az élet megszűnt, a lant elhallgatott, a hű férj ajkai elnémultak, az apai szeretet lángja kialudt, a forró szeretettől dobogó szív nyugalomra tért, a megszelzett hitvesi szív mély fájdalommal mutatott a nemzett szívére, melybe a részvét, az emlékezet örök betűivel vési be a haza felejthetetlen gyermekeinek emlékét.

Igy visszarepülve az emlékezet szárnyain ezen pontokra s megállva ott, hol:

„Várva nagy értelmét
Bús tele titkainak“ —

kihez olyannyira vágyott: szerető gyermekével együtt szendereg a néma sirhantok alatt, honnan kérdő szavainkra csak a fájdalom felel: szívsebeinkre enyhítő balsam csak a halás emlékezet. — Hol:

Őszszel a szellőnek
Ha gyöngéd szárnyain egy-egy hulló levél
Más hazába siet, — sirva beszéli el,
Hogy a költő nem él!
S közebe, hogy mit izen
Drága szülőföldje, elmondja a szellő.
A nép nagy dalnokát meg is siratja tán
Egy-egy borus felhő, —

mindjárt meg van magyarázva lelkesedésünk. S bár tudva azt, hogy „most a legmaradandóbb emléke — művei“: bár meggyőződve arról, hogy „országosat talán — később — alkalmash idöben kérnek barátai“ — hisszük, hogy minden igaz magyar kész velünk hangoztatni: „Állítsunk Tompa-szobrot!“

10. Bács-Bodroghvármegye alispánja által megküldött megyei szabályrendeletek gyűjteménye.

11. Szomp Béla megyei bizottsági tag elhunytáról szóló polgármesteri jelentés.

12. Bizottsági jelentés a Balog völgyén atvonuló viczinális utak kiépítése tárgyában.

13. Abafala község kérvénye, közlekedési útjának közmunkaerővel leendő kiépítése iránt.

14. Csider Károly, mint a megyei közigazgatási bizottság választott tagjának leköszönése.

15. A „Magyar Compass“ czimű pénzügyi évkönyv szerkesztőségének megkeresése.

16. A megyei számvevőség több rendbeli előterjesztése a községi költségvetések megvizsgálása tárgyában.

17. Az árlejtő bizottság eljárásának eredményéről szóló jelentés, a vármegye részére szükségelendő irodaszerek, fűtő és világítási anyagok beszerzése tárgyában.

18. A megyei betegápolási alapból előlegezett s vagyontalanság okából behajthatlan kórházi költségek törlesztése hozatala.

Ezekon kívül még a közgyűlés határnapjáig beérkező és közgyűlési elintézését igénylő ügyek.

Felhívás.

4491. sz. — Mely mellett városunk kereskedő és iparos lakosai értesítettnek, hogy iparhatóságunk mellé az 1889-ik évre való jogosultsággal választandó 20 iparhatósági megbízott választására határnapul folyó évi december hó 12-ike, városunk közházánál a tanácsteremben kitűzetett.

Mi azzal hozatik köztudomásra, hogy választó mindazon kereskedő és iparos, ki az e czéllal összeállított — közszemlérei kitétele után mint nem kifogásolt, jogerőre emelkedett — névjegyzékbe felvéve bent foglaltatik; választható pedig az, ki jövedelmi adó czimén legalább 10 frt állami adót fizet, s mint ilyen a jegyzékbe feltüntetett lett.

A választás szavazatlapokkal történik, — tart reggeli 9 órától esti 6 óráig.

Kelt Szab. Rimaszombati r. t. város tanácsának 1888. évi november 30-án tartott üléséből.

Szabó György, polgármester.

Közgazdászati.

Értesítés.

Miután igen nagy fontosságú dolog megyénk mezőgazdasága emelésére nézve a Rima-murány salgó-tarjani vasmű részvény-társaság válasza, a Thomas-salak tárgyában oda írott átiratomra, azért a levél tartalmát van szerencsém az alábbiakban egész terjedelmében a gazdaközönség tudomására hozni.

Egyszermind bátor vagyok már ez alkalommal szerény nézetemnek azon kifejezést adni, hogy egyetünk, illetve megyénk csak egy foghatja magának a fenti helyen termelt Thomas-salakot egészben s hosszú időre biztosíthatni, ha azt örletlenül veszi át, s annak megörlése végett részvények után egy egyszerű s olcsó 8 lőreji esélőgéppel mozdonyal s ahoz megkívántató örlő készülékkel ellátott malmot állít fel a vasut mentében. — En jó helyen szolgálhatok a várgedei vasuti állomásnál, hol a gőzmalmom volt.

Vajda Gyula, gazd. egyt. titkár.

S.-Tarján, 1888. november hó 30.

Tekintetes Gömör-Kishont megyei gazdasági egyetnek P.-Apáthin, u. p. Rimaszombati.

Válaszolva f. hó 25 én 600/1888. szám alatt kelt becses megkeresésére, van szerencsénk értesíteni, hogy a Thomas-

1883-ban hangoztak el ezen szavak először a Sárospatakon tanuló gömörmezei ifjak ajkairól. Akkor elhatároztuk, hogy minden évben némi csekély összeget gyűjtünk saját körünkben egy — Rimaszombatan felállítandó „Tompa-szobor“-ra. Ez 1884-ben meg is történt. 1885-ben mely hallgatás vett erőt lelkesedésünkön. De e hallgatás csak újabb előkészület volt egy nagy küzdelemre, mert 1886. év szeptemberében megkettőzött erővel sorakoztunk a szent zászló alá, újra és újra hangoztatva: „Állítsunk Tompa-szobrot!“

S megmutattuk, hogy lelkesedésünk nem szalmaláng, de lágyan buzogó forrás, mely szívünkben eredt s a „Tompa-szobor“ megvalósításánál akar véget érni: mert megalakítottuk a „Tompa-szobor-egyesület“-et, mely — távol a kezdeményezés diósége után való sóvárgástól, úgy vélekedvén, hogy elég dióségünk nekünk Tompa — munkás tevékenységével idáig 300 forintot tett le a magasztos czél szent oltárára. Így akarván megmutatni, hogy tudunk a szép és nemes iránt lelkesülni; így leróni Tompa iránti hálánkat, kit 71 év óta nevez az édes magyar haza szerető gyermekének, kinek husz tavasz ültetett már sirja fölé virágokat, a huszonegyedik őszi sárgult levelei susogják a kedves hantokra hullva:

„Saját sorsom látom ebben;
Lehet-e meghalni szebben . . .“

Egyik év siet a másik után, a hervadó őszt a gazdagon viruló tavasz váltja fel, a téli csöndet a pacsirta édes éneke töri meg.

Szeptember 28-ika van ma is, 71-ik éve, hogy Tompát hazánk adta a gondviselés. Szabaduljatok hát érző szívek, a közönyösség rablánczai alól, lássátok, hogy a ragyogó harmateseppeken is ez van felírva: halljátok, hogy a sirokra hulló sárgult levelek is ezt susogják:

„Szívet cseréljen az, a ki hazát cseréli!“

Most, midőn e napon szívetekből sirjára plántáljátok a kegyelet és hála virágait: most, midőn a sirján viruló

Gilehrist rendszerű acélgépjártás Salgó-Tarjában ez idő szerint csak még a berendezés stadiumában van.

Ennek következtében most még nem nyilatkozhatunk a Thomas-salakra, phosphor tartalma stb. iránt; sem kötelező ígéretet nem tehetünk a salak kizárólagos fentartása tekintetében.

Minden esetre azonban kiváló tekintettel lesz társulatunk a gömörmezei gazdasági egyesület becses levelében kifejezett kívánságára, s akkor, a midőn acélgépjártási üzemünk életbe lép, nem mulasztjuk majd el a tisztelt gazdasági egyesülettel erről kellőképen értesíteni.

A tisztelt gazdasági egyesület általános tájékozása képen különben közölhetjük, hogy 1889. év április havában reményeljük acélgépjártási üzemünket megkezdhetni. Thomas-salakot évenként valószínűleg mintegy 90.000 méter-mázsát fogunk termelni, de ennek 2/3 részét magunk használjuk fel, s csak 1/3, tehát circa 30.000 méter-mázsát boesajthatunk eladásra.

Egyelőre azonban a salakot nem szállíthatnók örölt hanem csak darabos állapotban, mert örlő készüléket esetleg csak később szándékunk beszerezni.

Ha talán a gazdasági egyesületi hajlandó volna örlő készüléket felállítani, úgy inkább biztosíthatná magának a salak kizárólagos használatát.

Ezek után jegyzünk — teljes tisztelettel

A Rimamurány Salgó-Tarjani vasmű részvény-társaság műszaki vezérigazgatósága.
Borbély.

A „Rimaszombati Műkedvelő-Társulat“
Rimaszombatan, a „Három-Rózsa“ vendéglő nagy termében vasárnap, 1888. december hó 9-én jótékony czelu előadást rendez. Előadatik:

BARÁTSÁGBÓL.

Vigjáték 1 felv. Irta Taylor T. Angolból ford. Csiky G.

S Z E M E L Y E K:

Benson, ügyvéd — — — — Lengyel Samu ur.
Carry, neje — — — — Kiszely Malvin ur.
Southdown Trotter — — — — Törköly József ur.
Luey, neje — — — — Györy Erzsike k. a.
Meredith, Benson segédje — Czikora István ur.

EZT KÖVETI:

Magyar népdal-egyveleg. (Magán cimbalomjáték.) Előadva: Karkalits Margit k. a. által.

VEGÜL:

A M Á S É.

Vigj 1 felv.

S Z E M E L Y E K:

Honeyball Pál — — — — Dr. Rárósy Gyula ur.
Katalin, neje — — — — Kovács Erzsike k. a.
Margit, Honeyball huga — — — — Kishonhy Margit k. a.
Swopington — — — — Perez Samu ur.
Census Jeremiás — — — — Risky István ur.
Eliz, szobaleány — — — — Kemény Erzsike k. a.

HELYÁRAK: Körszék: 1 frt. Zártszék 80 kr. Földszint 50 kr. Deákjegy 30 kr. Karzatjegy 20 kr. — Jegyek előre válthatók Baksay József ur kereskedésében.

Felülízetések köszönettel fogadtatnak s hírlapilag nyugtáztatnak.

Kezdeté esti 7 és fel órákor.

Az előadást táncmultság követi.

Hirek és vegyesek.

Kinevezés. Az igazságügyminiszter Zehery Lajos szabadkai kir. törvényszék: aljegyzőt a szegedi kir. törvényszékhez jegyzővé nevezte ki. Mindig örülünk azon, ha városunk szülötteinek előhaladásáról hozhatunk hírt, — A kinevezéshez pedig gratulálunk annyival is inkább, hogy az előléptetett ifju jövőjéhez ismerősei legszebb reményei fűződnek.

Nagy halottak. A lefolyt héten hazánk egyszerre 3 jeles emberrel lett szegényebb. Ez év politikai életünk sok kitűnőségét ragadta el, a traditio embereit, kik a multak nemesebb emlékeit tartották fön a nyugtalan fiatalabb

szereket virágát megöntözték a megemlékezés forró könnyeivel: buzduljon szívetek adakozásra. Rójjátok le háládótokat a nagy költő irányában, melylyel minden ember tartozik, kinek e-eiben magyar vér csörgedez, s kiáltások egy szívet lélekkel: „Állítsunk Tompa-szobrot!“

Ne a mi gyenge szavaink, de az eszme nagyszerűsége lebegjen szemünk előtt!

Mi, Sárospatakon tanuló gömörmezei ifjak — mint szobor-egyesület — tudva azt, hogy nemes érző szívvel, magasztos célért szent zászlót lobogtatunk meg; s azon édes reményben, hogy vannak a kik Tompát szeretik, akadnak, kik érette készek áldozni: édes megelégedéssel gondolunk tőhívásunk eredményére. Mi boldogoknak érezzük magunkat, ha a lant és biblia által díszített szobor alapzatánál — melyhez mi is járultunk egy homokszemmel — elénekelhetjük:

„Repülnél lelkem, fent repülnél
A táj szellőivel.“

De hogy mikor lesz az, mikor lesz a gyenge hajtás „terebélyes nagy fáva“: az a jövő titka. Addig táplálja a mi lelkesedésünket azon édes remény, hogy rövid idő múlva gyönyörködünk abban, mert termékeny talajba, igazi magyar szívekbe vetjük a magot, hol hirtelen kikél, gyors növekedésnek indul, — és

Ott a Rima partján, a megye szívében,

A lant és biblia egyszerű díszében

All a Tompa-szobor!

De álljon is — czél az, —

Mert a ki költő volt, meghalva is él az!!

Sárospatak, 1888. szeptember 28.

A szobor egyesület nevében:

Dr. Veres Samu, elnök.

Jegyzet. A lelkes adományok dr. Veres Samu rimaszombati tanárhoz, mint szobor-egyesületi elnökhöz küldendők.

nemzedék között, kiknek szelleme egykor világitott. Ezuttal a tudományt érte a veszteség, melyet több tudomány szak a legelőkeltebben fog megérezni. Lenhossék Józsefnek, a híres koponya-tudósnak sírját még alig hantolták fel s máris a hazai műtörténelem és régészet egyik uttörőjének Henszlmann Imrének és a földrajz és erköstan elsőrangú szaktektélyének: Hunfalvi Jánosnak elhunytáról értesülünk. — Mind három halott a maga szaktudományában örökre élő nevet vívott ki magának s műveiket a külföldön is ismerik. A magyar tudományosságot ért eme nagy csapásokkal szemben csak az nyújthat némi vigasztalást, hogy az új kor remélhetőleg a nagy elődök nyomdokaiba fog lépni.

A korcsolyázó-egyesület estélye, melyet szombaton decz. 1-én tartottak meg a kaszinó helyiségében. nem nagy számú de szép közönség részvétel mellett folyt le. Rég láttunk ily fesztelen kedélyű, jó ízűen mulató társaságot. mint ez estén, melyet annyival nagyobb gyönyörűséggel szemlélhettünk, hogy az elkülönzésről gyakorta hangoztatott panasz a kedélyesen mulatozóknak ezuttal még csak eszébe sem jutott. Egy sajnálatra méltó dolgot azonban fel kell jegyeznünk ez uttal is: nem volt elegendő fiatal ember, minek oka valószínűleg abban keresendő, hogy az estély megtartása falragaszokon nem volt közzé téve — a mint az eddigi szokásban volt — s így a hirtelen roszra fordult idő következtében is, sokan azt hitték, hogy az estély el fog maradni. No de annál nagyobb keletjük volt a jelen levő fiatal uraknak, mindenkinek kettő helyett kellett táncolni s ők feladatuknak derekasan meg is feleltek. A díszes hölgyközönség körében ott láttuk: az asszonyok közül: özv. Marton Rudolfnét, Bornemissza Lászlónét, Molnár Lajosnét, Madarassy Dezsónét, Török Bálintnét, Madarász Pálnét, Lukács Gézánt, Staniszlavszkinét, Benkovicsnét, Fábrinnét, özv. Csider Antalnét, Szabó M-nét, Szabó Samunét, Steh Kálmánét. Továbbá: Bornemissza Annát, Molnár Margitot, Madarassy Vilmat, Marton nővéreket, Török Sárít, Szabó Arankát, Baksay Arankát, Fábry Idunát, Madarász Margitot, Szabó Irént, Benkovics Vilmat, Csider Gizellát. Az est sikere első sorban a korcsolyázó egyesület elnökének Lukács Gézánt tulajdonítható, ki nagy figyelemmel gondoskodott arról, hogy a szépsámu hölgyközönség, a mennyire lehet, mentől kevésbé érezze a tánczó ifjuság hiányát. — Ily estélyeket a korcsolyázó egyesület minden héten tarthatna.

Bokody színtársulata december 12-én tartja meg első előadását Csiky „Vasember“ című színművével. A társulat tagjai a következők: Aranyossy József, Bokody Antal (művezető-igazgató) Bagi Gyula, Krasznay Andor, Csige Lajos, Csaby Imre, Besseney Lajos, Cséky Mihály, Kishonti Samu, Körösy Bertalan, Kócsy Lajos, Bokody Károly, Szabó Jenő, Bokodyné M. Róza B. Ács Irma, Krasznay Andorné Körösy Róza, Erdei Berta, Markó Emilia, Csékyné, Markóné, Gallóné, Pécsy Mari, Németh Gizella, Kócsyné.

A helybeli műkedvelő társulat által előadandó két vígjátékra (Barátságból, Másé) a jegyek már legnagyobb részben elkelték. Az előadás iránt való érdeklődést fokozza azon kettős körülmény, hogy Karkalits Margit k. a. a két darab közötti szünet alatt ezimbalmozni fog. — továbbá elő a közönség kettős élvezetét szerezhesen magának, az előadást táncz követi.

Farsang. Az idei farsang egyike lesz a leghosszabbaknak. Január 6-tól márczius 6-ig s így teljes két hónapig fog tartani. Ezengeteg mulatótató időre ez ideig még igen kevés tervről értesültünk. A valószínűleg megtartandó bálók közül egyike lesz a legelsőnek a tornalyai, hol a gömörmezei agarász társaság tagjai fognak kedélyes mulatságot rendezni január közepe táján. Ezt követi alig néhány nap múlva Rimaszombat és vidéke négyesülete által rendezendő estély, melynek műsora még nincs megállapítva. Mind két mulatságra felhívjuk a közönség figyelmét, a mint melyeknek sikeréről annyival is inkább meglehetünk győződve, hogy a nevezett egyesületek élén társadalmi életünk legelőkelőbb egyenei állanak. A gömörmezei ifjuság bálját — ha lesz — ismét farsang utolsó napjain fogják megtartani.

A karácsonyi szüenidő a helybeli egyesült prot. főgymnasiumban 1888. december 22-én kezdődik s 1889. január 8-ig tart.

Az ideai tél csak árnyéka a tavalyinak; havat még alig láttunk, — e helyett annál gyakoribb a nagy köd, mintha csak Albion klímája szállott volna városunk fölé. A vadászat kedvelők már egy kis zuzmára után sovárognak, de alig hisszük, hogy ez évben vágyaik teljesülhetnének, mert hazánk legtöbb vidékéről naponként enyhébb időjárás jelleznek.

A hiv. lapból. A beszterezebányai m. kir. pénzügy igazgatóság W o s z k á r András honvéd altisztet a rimaszombati kir. adóhivatalhoz II od osztályu hivatal-szolgáivá nevezte ki.

Mikszáth Kálmán összes művei füzetekben. Mikszáth Kálmán nevét, akárcsak Jókaiét, széles e hazában mindenki ismeri, mindenki tudja, hogy a humornak nem akadt még nálunk hivatalosabb támaszója mint e gyorsan hírnévre emelkedett író, kit mindenütt szívesen, lelkesedéssel fogadtak be, még ott is, hol a leszigorubb kritika szokott törvényszéket ülni. Előttünk egy remek kiállítású füzet fekszik a legfinomabb velin papíron nyomva, kitűnő illusztrációkkal díszítve és az egésznek ára csak 35 kr. Valóban nem tudjuk, e esekély árral mi van megfizetve, mert ha a szellemi élvezet nem is számítjuk, és ezt jóformán nem is számíthatjuk, mert Mikszáth műveinek olvasása megbeesülhetetlen gyönyör. — maga a könyv olyan kiállítású, milyennel ilyen ár mellett semmiféle kéltöldi könyvpiacz nem díszkedhetik. — Amit Mikszáth eddigelé megírt, az ő gyönyörű beszélykei, regényei, rajzai, miket néhány sorban csak ő tud megírni, — karecolatai, melyeknek tárgyai az életből vannak elesve, mindezek most egyforma kiállításban, sűrű egymásutánban, 35 kros füzetekben fognak megjelenni. Ismételt alkalommal megemlékeztünk már, hogy jeles műveknek füzetes kiadása által az anyagi előnyöket messzire túlhaladó erkölcsi érték az, mit kiemelünk, hangsúlyozunk és méltányolunk kell. És a midőn olyan író művei jelennek meg füzetekben, mint Mikszáth Kálmán, kit a szegényebb emberek, de a kik ép oly lelkes tisztelői, eddigelé csak azért nem szerezhetők meg, mert a kötetes kiadás túlságosan drága, — nem lesz könyvedvelő, ki e vállalatot megszerezni nem sietne. Nemes és szép olvasmányok egész tárháza gyűlik össze a füzetekből, egész könyvtára a humor és derült kedély nyilvá-

ulásának sorakozik egymás mellé, — néhány hónap alatt befejezett kötetek gyűlnek sorra és alig számbavehető áldozatok árán Mikszáth Kálmán művei a nemzet közkinésévé lesznek. Magát a vállalatot méltányolva, Révai testvérekről is csak dicserőleg emlékeztünk meg, hiszen ők azok, kik a legújabb időkben ép a könyvek olesősítási által több hivat és tisztelt szerezték a magyar irodalomnak, mint a mennyi ezelőtt évtizedek alatt támadt. Mikszáth műveinek füzetes kiadása állításunk mellett bizonyít. Előfizetés iránt legzélszerűbb egyenesen Révai testvérekhez fordulni (IV. Váci-utca 1.) Elő lehet fizetni 10 füzetre 3 frt 50 krral. — 20 füzetre 7 frttal.

C S A R N O K.

Szív és nyelv.

Boldog egy kis község volt Horgasháza valamikor. Boldogságának messze földön eljárt a híre.

Csak egy bosszuságok volt a horgasháziaknak: Ha a szép alföld valamelyik városába beszálltak, s ott azt kérdezték tőlük: „hol laknak tótok!“ készbebbek voltak az egész várost ott hagyni és máshol keresni éji szállást, ha mindjárt az Isten szabad ege alatt volt is az. Hogy is tühettek volna el ilyen sértést!? Ők, a kálvinista magyarok, kik a „Miatyánk“ első során kívül egy árva igét sem tudtak tútol. Ezt sem árulták volna el a világrt

Mert hát tudnivaló dolog, hogy a horgasházi gazda két nap egymásután csak a három sátoros ünnepen volt otthon, egyébkor két-három hétben került egyszer haza egy éjszakai pihenőre. aztán megrakva nagy furmányos szekert, belefogva négy-öt lovat, újra neki vágott a végnélküli pusztaságnak, nem ritkán Erdély havasainak, a honnan aztán hozott pénzt annyit, hogy nemcsak hogy portióját mind befizette és soha exekutiót nem ért, de még kölesön is adhatott volna ő felségének.

Hanem egyszer aztán azzal a furesa újsággal lepték meg az országjáró horgasháziak otthon levő eselédjeiket, hogy már ezután csak Miskolczi fognak járni, mert a német — akire az ég minden bö áldását kikérték Istentől — olyan lóval jár, a melynek nem kell a zab, hanem szentet eszik, s mégis mintha az Isten nyila hordaná, oly sebesen megy.

Persze a falu háttarát csak ritkán átlépők ezt mind bámulva hallgatták, de el nem hitték.

Csak akkor kezdtek a fejüket csóválni, meg szidni a németet erősen, mikor a furmányos gazdák három-négy nap alatt csakugyan megtértek, meg a költség is kevesebb lett.

Most már dehogy adtak volna kölesön! Még a rováson is maradt egynémelyiknél egy-egy üres hely, a melyről aztán a bíró a legerősebb akarat mellett sem volt képes egyetlen számot is leolvasni, mikor a Stajlangban (adóhivatal) oldaltarisznájából kirakta a darabka fákat. Színéről ismerte már ő azokat, melyik kié.

Hanem eleintén mégis csak tudott segíteni a dolgon, olyformán, hogy a magából egyenlítetté ki a hiányt. Nem engedhette meg, hogy Horgasházára exekutor tegye a lábát. Ezt pedig mi sem bosszantotta jobban. S ha valaha imádkozott, bizonyára azért tette, hogy egyszer oda bejuthasson.

S mintha csak az égiek meghallgatták volna. A költség Horgasházán mind kevesebb lett, a portió meg nőtt. A rováson a bevágások gyérültek, a pusztá hely pedig mindig több volt. Bokros József bíró uramnak is fogyott a türelme, meg a pénze is, az exekutor reménye abban a mértékben nőtt.

Végre is bekövetkezett az elkerülhetlen. Sipos Náci végrehajtó egy szép decemberi délután meglátogatta Horgasházát. Volt szíves fogadtatás! Ott várták a bíró háza előtt. Különösen az asszony népség rendezett nagy tüntetést. Ott volt minden ép kéz-láb fehér eseléd, szépen felfegyverkezve, — mint az eféle ünnepek megkívánja — seprűvel, lapáttal, nyújtófával, tologatóval, meg kitudná még mivel.

Náci szíve repeszt, de a sarkában. Ő mint szerény ember, nem várta ezt a megtiszteltetést, s jó eleve szabadkozott is, hogy ő nem érdemli, midőn kocsija megállva, látta hogy néhányan a tenyeresebbek közül felé közelednek, bizonyosan azon nemes szándékkal, hogy őt vállokra emeljék.

— Dehogy nem érdemli — kezdik rá mintegy korusban. — De bizony csak megérdemli. — Es segítettek Náciit leszállani, olyan könnyen a földreteremtven, hogy csak egy rogygyantak alatta lábái.

Már-már kezdtek a tüntető eszközök emelkedni a levegőben, midőn Náci, sarkában levő szívének egy heves dobbanása által ösztönözöttven, egy-két hosszú lábnyújtással a kapun belül termett, a hol meg a lármát ékelen vonítással szaporító két öreg komondor kapaszkodott bele és ugyancsak megránczolgájk, ha bíró uram egy „hátrább te“ kiáltással el nem riasztja. Ezeket könnyebb volt lecsillapítani, mint az asszonyokat.

Mennyire szeretete volna Náci bíró uramnak szíveséget megköszönni, ha csak egy igéskének is ura birt volna lenni. Mikorra pedig megjött a szava, akkorra már a hála helyét a bosszu édeesebb érzete foglalta el helyre talált szívében, a mely tompa morgással tört utat ajkam, belevagyulva a kívülről hallatszó zajba: „Megálljatok, megköszönöm még!“ s nagy iratesomagát, kikapva hóna alól, az asztra vágta, hol a hentes épen a kolbászba valót hust vagdalá, ki egy ügyes kanyarítással vágó kése alá kapá, s szép taktusban tovább folytatá munkáját, gondosan vigyázva, hogy sok hust el ne rontson.

Náci hosszú léptekkel méregette végig a szobát, nagyokat fujva, mint macska a kutya bosszantására.

Egyszer, mikor már jól kidühöngte magát, asztrához ül, hogy munkához fogjon. De im szemei düllednek, tagjait göresös reszketés fogta el, a guta meg ott ólalkodik, ha érdemes volna Náciit megütni.

Bíró uram elégültlen hunyorit a hentesre, Náci pedig egy gyilkos pillantást vetve reá, se lát, se hall, rohan az ajtónak. Kitudja, hol áll meg, ha bíró uram galléron nem ragadja s nem kényszeríti a további ülésre.

— Csak nem teszi azt a csufot a házam exekutor uram, hogy meg ne kóstolná a hurkát, meg a kolbászt. Ne féljen, hogy megcsömörül tőle, lesz rá egy kis karcos. Se baj az a kis irás, majd elvégezzük azt a dolgot máskor. Ad még arra időt az Isten, de én nem ölok disznót minden nap.

— Biz úgy, édes uram — erősíté bíróné asszony, benyitva a konyhából. — Hisz ha nem vendégül jött is, mégis csak úgy nézem én, ha már egyszerű van.

Ily szíves marasztalásra aztán csak megmaradt Náci, miután bíró uram is kezdett a kulcsok közt keresgélni bíróné asszony pedig kiszólt a konyhába: „Juliska leányom! rakj félre holmit, s aztán teríts fel.“

Küldhették volna már most Náciit. Juliska bejött, szemeit lesütve, a mint illik, mikor idegen van a háznál. S letakarítva minden feleslegest az asztráról, annak rendi és módja szerint megterített.

Ezalatt bíró uram is előkerült, s mig a hivatalos vendégek megérkeztek, hármasában ropogtatták a jó almásit. Náci kibékült a hentesrel is.

A vendégek megjöttek. Az éj lassanként felvonta barna sátorát, s olyan sötét lett, mintha kolimász folyt volna végig a világon. Bent annál világosabb volt a jókedv. Folyt a szó, ömlött a beszéd. Rektor uram több ízben ismétlé Szent Dávid amaz igaz mondását: „Szív vidámitásra Isten a bort adta,“ mit a végrehajtó elismerve, érvényre is emelt.

Előbb csak az aszta mellett illegette karesu természetét, mi által persze nagy alkalmatlanságot szerzett szomszédainak, mit ezek megunva, szépen kitétték ő kelmét a közepre.

Itt aztán egymásba akasztgatva dióverő lábait, úgy megjárta a kuferezest, hogy no... Majd meg derékon kapta Mari kizasszonyt, a rekram egyetlen leányát, együtt rakták a kallai kettőst.

De a sebes forgás-e vagy a Mari kisasszony tüszemei, vagy nem tudom én mi... elég az hozzá, hogy valami, de úgy megszedítette Náciit, hogy többször Mariskának kellett megóvni az eldőléstől. Végre is oda került a dolog, hogy szépen lekellett fektetni, mit ő esendes megadással tört, s csakhamar elphent az urban, amint a bíró uram kívánta is neki, mondván: „nyugodjék békél!“ mire rektor uram illendően rácsutorázta: „mind-örökké Amen.“

Az idő sebesen haladt előre. Az ásitozók egyre sűrűbbek lettek, mire nézve is kasznár ur tisztességtudóan, örömmel jegyzé meg: „holnap jó nyulazó idő lesz.“

A vendégek a legszívesebb marasztás daczára is hazakészülöttek, mi által Náci is felveretvén boldog álmából, szintén utra készült. Tehette, hajnalodni kezdett. S szedte össze paksamétáját. De mintha hiányzanék valamije, tüvé tette az egész házat. Bíró uram nem állhatvan tovább, megkérdezte: „mit keres?“

— Mit? Hát az irományokat!
— Dejszen megettük azt kolbászban — válaszolt a hentes.

Hanem Náci mégis csak türelmetlenkedik. El nem viselheti, hogy ő Horgasházáról semmit se vigyen. Csak tipeg csak tapog. Utoljára is megunják és senki sem ügyel rá, csak egyvalaki ott a szögletben, de ezt Náci nem látja. Pedig ezt elég roszul tetted, meglásd Náci!

Miután sok kézszerítgatás, hálálkodás után az ajtó-tól még egyszer visszatéríté a gazda a poharas vendégszerleget egy pró viaticó pohárra, kiki haza tért és a házban a esend ütött tanyát.

Bíró uram még a tegnapi erővesztéséget igyekezett helyre pótolni, mikor a konyhából maescanyavogás, kutya-vonítás és seprűpuffogás riasztja fel édes álmából. Majd meg a eselédet veszi sorra bíróné asszony, ki tud a disznó szíve, meg nyelve felől?

Senki egy teremtettt lélek se. Pedig se kutya, se macska úgy el nem vihette, hogy észre ne vették volna, nem is volt az odabenn egyik se.

Eltűnt! A föld nyelte el!

Ez időtől Sipos Náci gyakori vendég volt Horgasházán. Névnep, disznótör, szóval semmi nevezetes ünnepe nála nélkül meg nem eshetett. Sőt sokszor csak úgy, alkalom nélkül is el-ellátogatott biz ő. S ilyenkor legjobban szeretett a rektor urhoz menni.

A gonosz nyelvek persze mindjárt roszra magyarázták a gyakori látogatást.

Hej! hisz azok a nyelvek, azok a nyelvek! nem is tudnak egyebet, mint szólni szapulni a becsületes embert. Mert Náci becsületes ember, az ő szíve tiszta, az ő szándéka komoly.

Különben ő nem is nagyon bánta, ha beszéltek róla, sőt talán szerette is, mert az igazat megvallva, sokszor akart már ő Mari kisasszonynyal komolyan szólni, de... de... mégis csak nem mondott semmit.

Majd könnyebb lesz, ha beszélnek róluk, megkérdezni, hogy: „tudja-e mit beszél a világ?“

Mariska pedig igen jól tudta. Elmondta már azt neki régen az egyik szomszédasszony is, meg a másik is. Egy esepett sem volt hát meglepetve, mikor Náci nagy ünneplésséggel, hosszas feszengés után végre kibökte: „Tudja-e Mari kisasszony, hogy mit beszél rólunk a világ?“

— Oh tudom!

— Hetedik ég! Ő tudja — filozofál Náci — és mily hangon mondja ezt? Hisz én a legboldogabb vagyok a boldogok közt. Itt nincs veszteni való idő!

— Akkor csak egyetlen egy kegyét kérem. Ajándékozzon meg szívével!

— Náci nagyot lélegzett. Ez sok is volt egyszerre.

— Szívet kér?... Talán nyelvet is parancsol egyuttal hozzá? — mond Mariska rettentő ajkpittyeszetessel.

Mélységes pokol! hova Náci a leggyorsabb tüzes szekéren érezte magát ragadtatni.

Mondtam Náci, hogy roszul tetted, mikor szét nem néztél a bucsuzáskor a disznótör után.

S i k á t o r.

Hivatalos közlemények.

Gömör-Kishont t. e. vármegye alispáni hivatalától.

Hirdetmény.

14635. sz. — A köztanácskozás tárgyát képező közügyek elintézése végett, szükséges és szabályrendeletileg megállapított, téli rendes megbízottsági közgyűlés határideje, főispán úr öméltóságával egyetértve, a folyó évi december

hó 12 ik napjának d. e. 9 órája és szükség esetén folytatva 13-ára Rimaszombati városába kitézetvén, midőn erről a közönség ezennel értesítetik és a megyebizottság tagjai személyes megjelenésre hivatalból tisztelettel felkéretnek; — egyidejűleg köz udomásra hozatik, hogy a tanácskozás kiválóbb tárgyait megyei közigazgatási bizottságból, törvényértelmében ez év végével kilépendő tagok helyeinek választás utjánai betöltése; valamint a jövő 1889-ik évre a többi megyei bizottságoknak törvényszerinti megalakítása s egyéb közérdekű fontos ügyek képezendik.

Rimaszombatban, 1888. november hó 17-én.
Bornemisza, alispán.

Felelős szerkesztő: Dr. VERES SAMU.

Magán-hirdetések.

Árverezés.

A gömörmezei nép- és iparbank a
2480. 1965. 3068. 2690. 2642. 2048. 2142.
2175. 2074. 2206. 2536. 2215. 4346. 4226.
4666. 4183. 4237. 4198. 4464. 2634. 4652.
4331. 2671. 4255. 4359. 2826. 2835. 4342.
4590. 4504. 2373. 4376. 4385. 4509. 4377.
4573. 4557. 4605. 4378. 4493. 4400. 4491.
számok alatt **elzálogosított és nem rendezett zálogtárgyakat** u. m. arany, ezüst pénzeket és ékszereket, ezüst evőeszközöket, különféle értékpapirokat és betéti könyveket **1888. évi december 19-énél délutáni 2 óráján saját helyiségében elárvereztetni.**

Az igazgatóság.

Hirdetmény.

852. sz. — Kiskoru Arnisz Vilma, Mária, kiskoru Kalkstein Gyula és Arnisz Lajos tulajdonát képző a rimaszombati 581. sz. tjkvi 964. hrszámú belső ingatlanságnak önkéntes árverés utjánai eladása Rimaszombat r. t. város árvaszékeinek 852. sz. határozatával elrendeltetvén, árverési határnapul **foljó év december hó 15-ik napjának** d. u. 2 órája városunk közházához kitézetik, melyre a venni szándékozók azon értesítés mellett hivatnak meg, hogy az árverési feltételek Huszth Lajos árvaszéki előadó hivatalos helyiségében addig is megtekinthetők.

Kelt Szab. Rimaszombat r. t. város árvaszékeinek 1888. évi november hó 30-án tartott üléséből.

Szabó György, városi árvaszéki elnök.

Hirdetmény.

198. sz. — Alulirt kiküldött végrehajtó az 1881. LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a rimaszombati kir. járásbírósg 2078. számú végzése által **Kőváry Ármán** javára **dr. Pollacsák Jakabné** ellen 348 frt tőke és járuléka erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 580 frtra becsült széna és kocsiból álló ingóságok nyilvános árverés utján eladatnak.

Mely árverésnek a 2079. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén vagyis Osgyánban az ingók helyszínén leendő eszközökre 1888. évi december hó 24 ik napjának délelőtti 10 órája határidőül kitézetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében, a legtöbbet ígérőnek beesáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. LX. t. cz. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Rimaszombatban, 1888. évi december hó 3-án.

Draskovich, kir. bir. végrehajtó.

Hirdetmény.

250. sz. — Alulirt kiküldött végrehajtó az 1881. LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a rimaszombati kir. járásbírósg 2689. sz. végzése által **Vrany szül. Félix Paula** javára **Albini Márton és neje** ellen 180 frt tőke és jár. erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság le- és felülfoglalt és 588 frtra becsült lábas, jószágok és butor neműkből álló ingóságok nyilvános árverés utján eladatnak.

Mely árverésnek a 2689. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis alperesnek klenőzi lakásán leendő eszközökre 1888. évi december hó 15 ik napjának délelőtti 10 órája határidőül kitézetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében, a legtöbbet ígérőnek beesáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. LX. t. cz. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Rimaszombat, 1888. évi november hó 23-án.

Draskovich, kir. bírós. végreh.

Kitünő lópokrócok.

Alólírott ajánlja a t. lótartó gazdáknak, hogy **rimaszombati szijgyártó üzletében a legkitünőbb lópokrócoknak** párja 5 frttól 20 forintig nagy választékban kapható.

Trubint Lukács, szijgyártó.

Hirdetmény.

5957. sz. A rimaszombati kir. tszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy **Markovics János** és a **m. kir. kincstár** végrehajtónak **Balog János** végrehajtást szenvedő elleni 132 frt és 10 frt 08 kr. tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyé a rimaszombati kir. törvényszék területén levő Cserencsény község határában fekvő a cserencsényi 11. sztk. foglalt $\frac{1}{8}$ urb. telekből Balog Jánost illető fele részére az árverést 1187 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1889. évi január hó 10-ik napján d. e. 10 órakor Cserencsény községben a községi bíró házában megartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok beesárának 10%-át vagyis 118 frt 70 krt készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt ovadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Rimaszombat, 1888. évi szept. hó 5. napján.
A rimaszombati kir. tszék mint telekkönyvi hatóság.
Sztaniszlavszky kir. tszéki bíró.

Birtok bérbeadás.

Özvegy Holló Pálné szül. Somoškeőy

Lujza asszonynak az alsó-hangonyi határban fekvő tagosított birtoka, melynek:

belsősege 5 hold 315 □ ölet,
szántóföldje 96 hold 1362 □ ölet,
réteje 35 hold 15 □ ölet,
erdő-legelő illetménye 412 hold 538 □ ölet

teszen katasztralis holdakban. A belsősegen lévő lakó-ház a hozzá tartozó gazdasági épületek, valamint az őszi vetés is: a jövő **1889. év január 1-ső napjától** 6 vagy 9 évre haszonbérbe kiadandó.

A bérletni szándékozók értekezhetnek **Harmacson** a fentnevezett birtoktulajdonossal.

Hirdetmény.

4596. sz. A rimaszombati kir. tszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy **Petrovics Zsuzsanna** végrehajtónak **Ibos István kopasz** végrehajtást szenvedő elleni 164 frt tőkekövetelés és

jár. iránti végrehajtási ügyében a rimaszombati kir. törvényszék területén levő Alsó-balogi és Tráji-pusztán fekvő Alsó-balogi 78. sztk. foglalt Ibos István kopasz tulajdonához tartozó $\frac{1}{4}$ b. háza és a beltelek haszonélvezetére 213 frt és Pusztatráji 158. sztk. foglalt szőlőkre az árverést 468 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1889. évi január hó 9-ik napján délelőtti 10 órakor Alsó-Balog községben a községi bíró házában megartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok beesárának 10%-át vagyis A-balogi 78. sztk. birtokra 21 frt 30 kr., P-tráji 158. sztk. foglalt birtokra 46 frt 80 krt készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42 ik §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt ovadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Rimaszombat, 1888. évi július hó 2. napján.
A rimaszombati kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság.
Sztaniszlavszky, kir. tszéki bíró.

A véghelesi

13—*

„Vera-forrás savanyuvize.”

Felsőmagyarországnak legkitünőbb és legtisztább szénsavdus savanyuvize

ugy mint a Gieshübl

a bort nem festi.

Kapható bizottmányi raktárunkban:

KERN ADOLF urnál Rimaszombatban, valamint:

a „Vera-forrás“ kezelősegnél
Véghelesen. (Zólyommege.)

A véghelesi „Vera-forrás“ kezelősege.

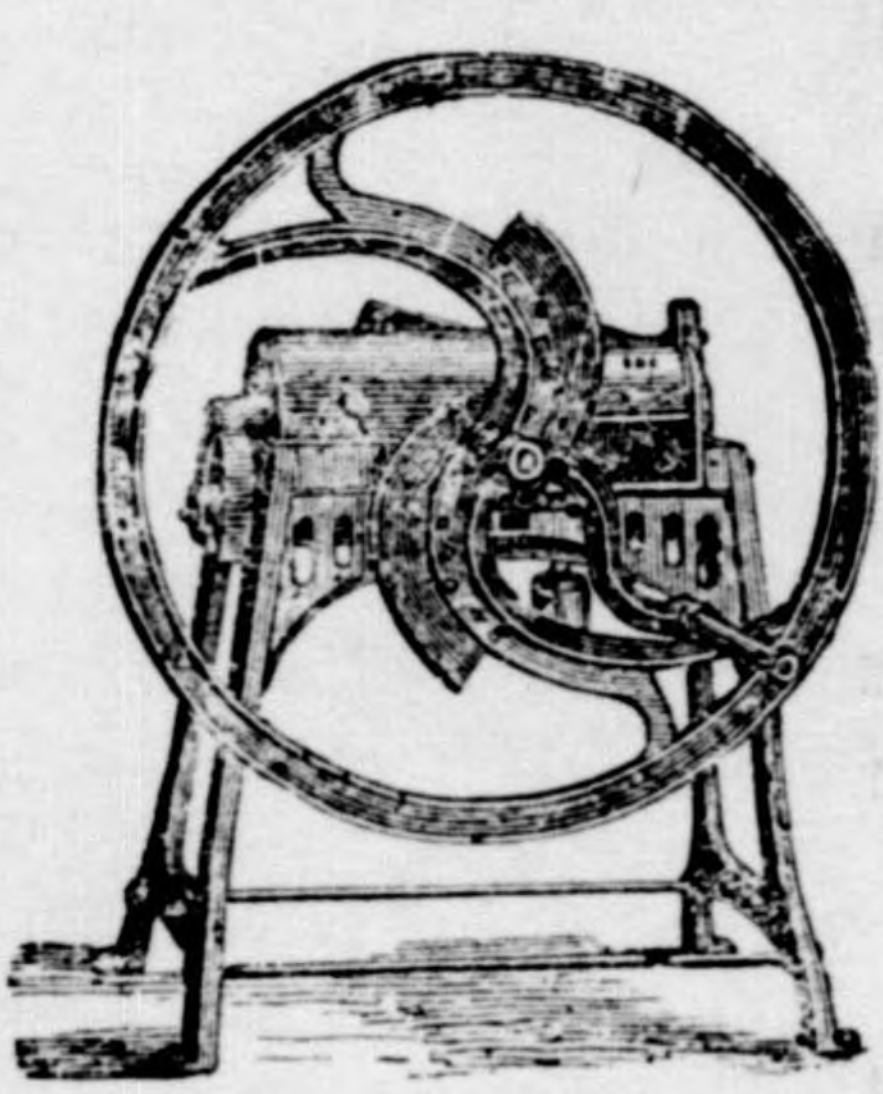
Hirdetmény.

5096. sz. A rimaszombati kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy **Toman János** végrehajtónak **Kissák Pál** végrehajtást szenvedő elleni 77 frt tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a rimaszombati kir. törvényszék területén levő Babaluska község határában fekvő a babaluszkai 27. sztkjvben foglalt $\frac{1}{4}$ urb. telekből Kissák Pált illető egyharmad részére az árverést 366 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1888. évi december hó 19-ik napján d. e. 10 órakor Babaluska községben a községi bíró házában megartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

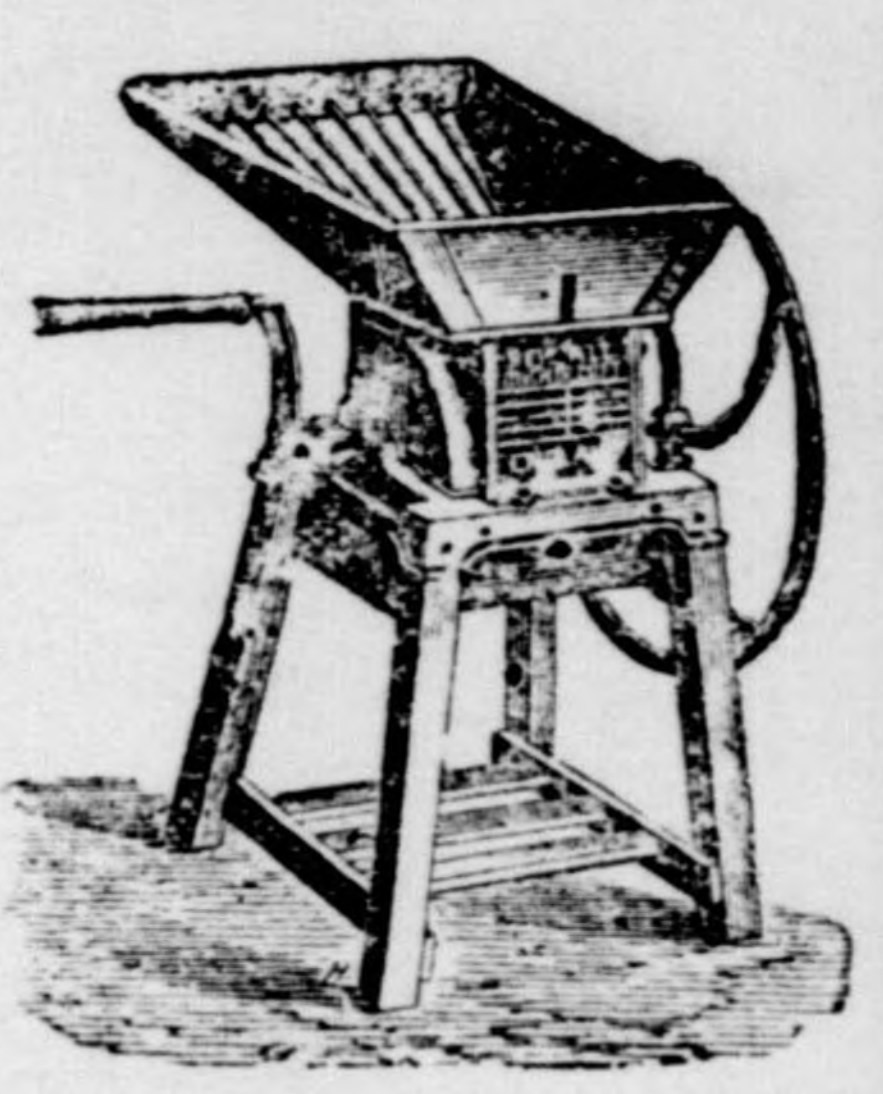
Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok beesárának 10%-át vagyis 36 frt 60 krt készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42 §-ában jelzett, árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt ovadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Rimaszombatban, 1888. évi július hó 31. napján.
A rimaszombati kir. tszék mint telekkönyvi hatóság.

Hänrich, kir. tszéki bíró.

Legujabb rendszerű
CLAYTON & SHUTTLEWORTH-féle
takarmánykészítő-gépek
nevezetesen mindenféle **takarmány-füllesztők,**
szecska- és répavágógépek
morzsolók,
csutkás darálók, hengeres darálók,
örlők és malmok, olajprések, járgányok.

Teljes füllesztő-kamarák
berendezése elismert legjobb szerkezetekben.
Használt, kijavított
LOCOMOBILOK,
cséplőgépek,
stabilgépek és
kazánok

jutányos árban, jótállás mellett kaphatók:
HERCZ ZSIGMOND gazd. gépgyárában
CLAYTON & SHUTTLEWORTH képviselőjénél
M I S K O L C Z O N.